

Arrest

nr. 187 280 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 13 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. HERSENS, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij aangetekend schrijven van 18 juni 2013 een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 februari 2014 een beslissing, waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 14 februari 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie – met name dat verzoekers sinds mei 2006 in België verblijven, dat zij Nederlandse en Franse taallessen hebben gevolgd, dat zij een huurcontract voorleggen, dat zij werkbereid zijn en dat verzoeker een opleiding heeft gevolgd, dat zij attesten voorleggen, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen – behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 22.05.2006, werd afgesloten op 28.06.2007 met de verwerping van het beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 24.11.2008 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in, die werd afgesloten op 11.12.2008 met een beslissing tot weigering van inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, hen diezelfde dag betekend. Verzoekers gaven geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 11.12.2008. Op 06.04.2009 dienden verzoekers een aanvraag conform artikel 9ter in, waarna zij op 27.01.2010 in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde. Verzoekers waren ook hier op de hoogte dat dit verblijf hen slechts tijdelijk werd toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten. Op 22.11.2013 werd een ongegronde beslissing genomen. Ook de tweede aanvraag conform artikel 9ter van verzoekers, ingediend op 18.04.2012, werd onontvankelijk verklaard op 18.11.2013. Het feit dat verzoekers nog een beroepsprocedure lopende hebben, opent geen recht op verblijf aangezien deze procedures geen schorsende werking hebben. De duur van de asielpcedures – namelijk 1 jaar en 1 maand voor de eerste procedure en 2 weken voor de tweede procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een regularisatieaanvraag, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Met betrekking tot de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Bovendien hebben verzoekers reeds twee maal een aanvraag conform artikel 9ter ingediend, die na ond onderzoek door onze diensten werden afgesloten met een negatieve beslissing.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het argument dat het Nederlands de moedertaal zou zijn van hun zoon, kan om diezelfde reden niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien verzoekers steeds geweten hebben dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten en zij dus zelf hun zoon tegen dit risico dienden te beschermen.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekers verwijzen naar het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, artikel 10 en 11 van de Grondwet, artikel 8, artikel 5 en artikel 14 van het EVRM, artikel 26 van het Internationaal Verdrag betreffende burgerrechten en politieke rechten, het algemeen rechtsbeginsel en het argument dat geen willekeurige behandeling mag toegepast worden, dient opgemerkt te worden dat verzoekers niet aantonen dat er sprake zou zijn van een willekeurige behandeling of van een schending van deze bovenstaande artikels. Immers, elk dossier wordt naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. Het is bovendien aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekers voeren in hun eerste en enig middel aan, “*Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, het vertrouwensbeginsel en verbod op willekeur en schending van het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid en «patere legem quam ipse fecisti», in combinatie met een schending van artikel 3 EVRM en de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis Grondwet, machtsmisbruik.*”

Zij betogen als volgt:

“1.

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

(...)

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Overwegende dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de elementen van integratie van de eisers, de asielprocedures van de eisers, de medische regularisatieaanvraag, hun schoolgaande zoon en de toepassing van de Belgische Grondwet en enkele verdragsbepalingen.

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

2.

Dat verweerster argumenteert dat de instructies dd. 19 juli 2009 niet meer van toepassing zouden zijn.

Dat ondanks de vernietiging van de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State de verweerster de criteria zoals opgesomd in deze instructies en herhaald in haar eigen vademecum nog steeds hanteert.

Dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Dat het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Dat tot op heden er nog geen nieuw beleid bekend werd gemaakt.

Dat, aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, aldus mag verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 wordt genomen na aftoetsing van de criteria en rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Dat anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Dat, ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, duidelijkheid dient nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden. Dat de bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken rechtmatige verwachtingen schept bij de rechtsonderhorige en dat een bestuur, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dient te honoreren.

Dat de eisers sinds mei 2006 in België verblijven. Dat de eisers na hun asielaanvragen genooddaakt waren om een medische regularisatieaanvraag op grond van de medische problematiek van hun zoon in te dienen. Dat deze aanvraag werd ingediend op 6 april 2009 en dat pas op 22 november 2013 – vier jaar en een half jaar later – een beslissing tot ongegrondheid werd genomen, dewelke tot op heden het voorwerp uitmaakt van een beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 3).

Dat de situatie van de eisers gekenmerkt is door een langdurig ononderbroken verblijf en een langdurige verblijfsprocedure, in combinatie met een duurzame lokale verankering wegens de sterke integratie en een schoolgaand kind.

Dat de situatie van de eisers evenzeer kan gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceren.

Dat de eisers mochten verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zouden kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Dat, gelet op de bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, de eisers er rechtmatig mogen van uitgaan dat personen die zich in analoge omstandigheden bevinden werden geregulariseerd.

Dat ondanks het feit dat de humanitaire regularisatie een gunst is dewelke in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris wordt toegekend, duidelijkheid mag verwacht worden en dat dient gehandeld te worden met respect voor het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het verbod op willekeur.

Dat in een arrest n° 215.571 van 5 oktober 2011, heeft de Raad van State geoordeeld dat de toepassing van deze instructie als dwingende regel, ten aanzien waarvan de verwerende partij geen enkele appreciatiemogelijkheid meer heeft, in tegenstrijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover zij beschikt op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen december 1980.

Dat de verweerster daarom in concreto de aanvragen moet onderzoeken die haar worden voorgelegd en deze Instructie ontslaat de tegenpartij er niet van om haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen.

Dat dit helemaal niet betekent dat de Instructie helemaal niet in aanmerking zou mogen worden genomen en dat de erin vervatte criteria niet meer van toepassing zouden zijn.

Dat deze kennelijke appreciatiefout en interpretatiefout aan de basis ligt van de bestreden beslissing er deel van uitmaakt. Dat de motieven van de bestreden beslissing niet toelaten aan de eisers om de redenen te begrijpen die de niet-toepassing van de Instructie van 19 juli 2009 en de erin vervatte criteria hebben gerechtvaardigd: er wordt niet geantwoord op een essentieel argument van de eisers.

Dat de verweerster daarom de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Dat zij het rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden door niet het geheel van de elementen die haar werden voorgelegd in aanmerking te nemen en door de bestuurlijke beslissing niet met zorgvuldigheid te nemen.

Dat de bestreden beslissing met de stereotype motivering volgens dewelke de instructie werd vernietigd door de Raad van State niet op correcte formele en adequate wijze is gemotiveerd.

Dat het algemeen geweten is dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Meneer WATHELET zich ertoe geëngageerd heeft om de criteria in de instructie verder toe te passen.

Dat deze bevestiging ruime publiciteit heeft gekregen, met name op de internetsite van de verweerster, wat ook niet wordt betwist.

Dat de omzendbrief van 26 maart 2009 van Mevrouw TURTELBOOM en het vademecum betreffende de instructie niet werden geannuleerd en dat deze twee instrumenten bleven toepassing vinden, ook na de vernietiging van de instructie door de Raad van State.

Dat de eisers de criteria vervullen die door de verweerster op publieke wijze werden bekendgemaakt om te worden geregulariseerd op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat daarom moest worden geoordeeld dat de eisers buitengewone omstandigheden aantoonde.

Dat ter herinnering: in de omzendbrief van 26 maart 2009 van Mevrouw TURTELBOOM instructie werd gegeven aan Dienst Vreemdelingenzaken om als buitengewone omstandigheden te beschouwen, bepaalde specifieke situaties die zij als humanitair omschreef (zoals de situatie van de eisers). Aldus was dit het geval voor personen met een langdurig verblijf of een langdurige procedure.

Dat de instructie van 19 juli 2009 ook bepaalde dat de buitengewone omstandigheden werden vermoed aanwezig te zijn indien men aan één van de erin vervatte criteria voldeed.

Dat door de bestreden beslissing te nemen de verweerster het algemeen rechtsbeginsel van de gerechtvaardigd vertrouwen schendt.

Dat in toepassing van dit rechtsbeginsel de bestuurde moet kunnen rekenen op een zekere, duidelijke en welbepaalde gedragslijn van de overheid of op de beloften die hem zouden zijn gedaan door de overheid in een concreet geval (zie CE arrêt n°216095, 27.10.2011).

Dat de Raad van State bovendien heeft gepreciseerd : « S'agissant d'un acte individuel, dans le cadre duquel l'administration dispose d'un pouvoir d'appréciation, la possibilité de réclamer la protection de la confiance légitime suppose une situation dans laquelle l'autorité a fourni au préalable à l'intéressé des assurances précises susceptibles de faire naître dans son chef des espérances fondées » (CE arrêt n°99052, 24.09.2001). Dat in dit geval de eisers zich konden baseren op een duidelijke gedragslijn.

Precieze garanties werden hem gegeven, die van die aard waren om in zijn hoofde gegronde verwachtingen te doen ontstaan.

Dat de drie voorwaarden die vereist zijn opdat dit rechtsbeginsel zou zijn geschonden, vervuld zijn. Het bestuur heeft een fout begaan (opstellen van de instructie en de niet-toepassing ervan), een opgewekt legitiem vertrouwen als gevolg van die fout (publiek engagement om deze instructie toe te passen) en de afwezigheid van een ernstig motief dat zou toelaten om terug te komen op deze erkenning (CE 183464, 27.05.2008).

Dat door op die wijze te handelen de tegenpartij het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid heeft geschonden.

Dat in toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid het verboden is aan de wetgever om zonder objectieve en redelijke rechtvaardiging het belang aan te tasten dat de rechtsonderhorigen hebben om in staat te zijn om de juridische gevolgen van hun handelingen te voorzien (CE, n° 213318, 18.05.2011).

Dat Mevrouw A. MORTELMANS omschrijft in een artikel « Overheidsaansprakelijkheid in verband met de uitvoering van het regeerakkoord van 18 maart 2008 » hoe het feit dat de continue toepassing van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 de continue toepassing vormde van het regeerakkoord en dat het arrest van de Raad van State dat de instructie vernietigde deze praktijk niet aantastte (stuk 4: A. MORTELMANS, « Overheidsaansprakelijkheid in verband met de uitvoering van het regeerakkoord van 18 maart 2008 », N.J.W., 2010, nr. 215, 42-52 geciteerd in E. SOMERS, « Artikel 9bis, rien ne va plus ? », T.V.R., 2013, nr.3, p. 220).

Dat zij eveneens oordeelde dat de belofte om de criteria verder te blijven toepassen, ondanks de vernietiging door de Raad van State betekent dat de burger het recht heeft om deze beloftes verder te zien toepassen.

Dat in toepassing van het algemeen rechtsbeginsel de overheid een discretionaire bevoegdheid heeft en de mogelijkheid om aan te kondigen dat deze criteria verder zullen worden toegepast maar in het geval dat de overheid deze politiek of gedragslijn zou wijzigen, dat behoort het aan de overheid om deze wijziging duidelijk te communiceren aan het publiek, de burgers en het is op dat niveau dat het bestuur in gebreke is gebleven om zich te gedragen conform het beginsel van de rechtszekerheid (stuk 4: E. SOMERS, op. cit. , p. 220).

Dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de criteria niet zouden kunnen leiden, in het geval van de eisers, tot een ontvankelijkheids- en gegrondheidsbeslissing, ondanks de discretionaire bevoegdheid van de tegenpartij waarvan zij voordien steeds gebruik maakte om de criteria toch verder blijven toe te passen ondanks de vernietiging van de instructie door de Raad van State.

Dat een discretionaire politiek niet hetzelfde is als een arbitraire of blinde politiek gezien het bestuur zelf de criteria of de gedragslijnen heeft gecommuniceerd, terwijl zij steeds haar discretionaire bevoegdheid behoudt om elk dossier te beoordelen op zijn eigen verdiensten.

Dat het bestuur niet op adequate wijze waarom zij geen toepassing maakte van haar discretionaire bevoegdheid om de criteria van de instructie verder toe te passen op het dossier van de eisers, in tegenstelling tot wat zij publiekelijk beloofde.

Dat bovendien het algemeen rechtsbeginsel « patere legem quam ipsi fecisti » aan het bestuur oplegt om de regels te respecteren die zij zelf heeft opgesteld bij de concrete toepassing van deze regels (stuk 4: E. SOMERS, op. cit., p. 222).

Dat aldus de Raad van State een beslissing van de DVZ heeft vernietigd omwille van het feit dat het bestuur aankondigde dat asielzoekers zouden worden geregulariseerd wanneer zij gedurende meer dan vijf jaar op het grondgebied verbleven op voorwaarde dat zij hun asielprocedure zouden stopzetten en dit omdat in het concrete geval de regularisatie werd geweigerd aan betrokkene die zich in die situatie bevond omdat dit willekeur uitmaakte (C.E., 12 januari 1996, n° 57.500, T.V.R., 1996, nr. 2, 154-155).

Dat de bestreden beslissing op totaal willekeurige wijze is genomen, net als in het hiervoor geciteerde arrest van de Raad van state en daarom moet worden vastgesteld dat het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid en van « patere legem quam ipsi fecisti » is geschonden.

3.

Dat de eisers een aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

Dat de Raad van State buitengewone omstandigheden omschrijft als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Dat bovendien de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' dienen te zijn. Dat de buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

Dat de eisers in hun aanvraag dd. 18 juni 2013 hebben gewezen op hun asielprocedures. Dat zij volharden in hun asielrelaas.

Dat de eisers eveneens hebben verwezen naar hun medische regularisatieprocedure, dewelke op het ogenblik van het indienen van de aanvraag nog steeds hangende was. Dat de procedure tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog steeds hangende is in graad van beroep.

Dat de eisers een langdurig ononderbroken verblijf van bijna achter jaar in België hebben, waarvan zij bijna zes jaar legaal waren.

Dat de eisers eveneens benadrukken dat hun zoon alhier geboren is en alhier schoolgaand is. Dat de bijna zevenjarige zoon van de eisers nog nooit in Wit-Rusland is geweest, dat hij hier geboren en getogen is, dat Nederlands zijn moedertaal is, dat België zijn thuisland is... Dat een terugkeer naar Wit-Rusland voor de zevenjarige zoon van de eisers trauma's met zich zal meebrengen, dat het kind zich afgewezen zal voelen, nadat hij jarenlang legaal in België verbleef dan wel door de Belgische autoriteiten gedoogd werd. Dat het mentale welzijn van het kind in rekening dient gebracht te worden. Dat bovendien een terugkeer een onderbreking en stopzetting tot gevolg zal hebben van zijn schoolloopbaan wat door de Raad van State reeds verschillende keren werd aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantoon, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat bovendien de eisers deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk hebben gecreëerd, doch dat de Belgische overheid hen hiertoe alle kansen heeft geboden.

4.

Dat er op gewezen dient te worden dat de eisers sinds hun aankomst in mei 2006 (datum van zijn asielaanvraag) tot 22 november 2013 (beslissing van ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag) bijna steeds legaal in België heeft verbleven, meer bepaald bijna 6 jaar van de bijna 8 jaar ononderbroken verblijf verbleven de eisers legaal in België.

Dat het de eisers onmogelijk kwalijk kan genomen worden dat zij in deze lange periode van zes jaar van de mogelijkheden tot integratie gebruik hebben gemaakt, alsook hun zoon school hebben laten lopen.

Dat de Belgische overheid de eisers immers deze kansen hebben geboden.

Dat de asielprocedure dewelke ten gronde werd behandeld 1 jaar en 1 maand heeft geduurd.

Dat de medische regularisatieprocedure van de eisers bijna vijf jaar heeft geduurd (en nog steeds niet definitief is geweest!).

Dat de eisers gedurende deze lange periode van legaal verblijf in hun hoedanigheid van asielzoeker en als aanvragers van een machtiging tot verblijf hun integratie hebben bewerkstelligd en dat de eisers hun sociaal leven hebben uitgebouwd.

Dat het de eisers zoals het goede ouders betaamd hun kinderen naar school hebben te laten gaan.

Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken werd erkend dat een langdurige asielprocedure van drie jaar voor families met schoolgaande kinderen onredelijk lang is waardoor zij in een prangende humanitaire situatie, hetgeen buitengewone omstandigheden impliceert, terecht komen, waardoor een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd is.

Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens werd erkend dat een asielprocedure gevolgd door een procedure tot aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarvan de totale duur van deze beide procedures vier jaar bedraagt onredelijk lang is voor families met schoolgaande kinderen, waardoor zij in een prangende humanitaire situatie, hetgeen buitengewone omstandigheden impliceert, terecht komen, waardoor een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd is.

Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken werd erkend dat een langdurig ononderbroken verblijf van vijf jaar voor een familie met schoolgaande kinderen een prangende humanitaire situatie uitmaakt, hetgeen opnieuw buitengewone omstandigheden impliceert, waardoor een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd is.

Dat de eisers op heden bijna acht jaar in België verblijven en het grootste deel van deze verblijfsperiode – meer bepaald bijna zes jaar – een legaal verblijfsstatuut hadden. De medische regularisatieprocedure heeft ruim vier en een half jaar geduurd, hetgeen onredelijk lang is.

Dat hun situatie eveneens als een humanitair prangende situatie beschouwd kan worden.

5.

Dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf werd ingediend op 18 juni 2013.

Dat op dit ogenblik de eisers legaal in België verbleven. Aangezien de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 24 januari 2013 genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vernietigd werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27 september 2013 moeten de eisers geacht worden in juni 2013 legaal in België te hebben verbleven. De vernietiging van een administratieve beslissing geldt met terugwerkende kracht, aldus worden de eisers geacht op datum van 18 juni 2013 legaal in België te hebben verbleven dankzij de destijds ontvankelijk verklaarde medische regularisatieaanvraag.

Dat op het ogenblik van hun aanvraag de eisers zonder enige twijfel in de onmogelijkheid verkeerden om terug te keren naar hun land van herkomst, gelet op de lopende verblijfsprocedures, waarbij zij gemachtigd werden tot tijdelijk verblijf.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is dat hun medische regularisatieprocedure nog steeds lopende was op het ogenblik van hun aanvraag, aangezien wordt verwezen naar deze procedures in de bestreden beslissing.

Dat de buitengewone omstandigheden dienen beoordeeld te worden op het ogenblik van de aanvraag. Dat anders hierover oordelen de deur naar machtsmisbruik uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken wijd zou openzetten: aangezien er geen wettelijke termijn is waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken dient te beslissen omtrent de ontvankelijkheid dan wel de gegrondheid van de humanitaire regularisatieaanvraag, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de mogelijkheid om beslissingen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bewust uit te stellen – ook als zijn er op het ogenblik van de aanvraag manifest buitengewone omstandigheden aanwezig – en afwacht totdat de aanwezige onbetwistbare buitengewone omstandigheden (in casu de lopende medische regularisatieprocedure) vervallen. Dat een dergelijke praktijk machtsmisbruik uitmaakt. Dat het correct is dat er in de wet geen termijn wordt voorzien waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing dient te nemen in het kader van aanvragen tot machtiging tot verblijf, doch de Dienst Vreemdelingenzaken misbruikt haar macht door

bewust aanvragen die ontvankelijk zijn niet ten gronde te behandelen in afwachting totdat de omstandigheid die onbetwistbaar aanleiding geeft tot deze ontvankelijkheid wegvalt.

Dat een dergelijke praktijk niet kan geduld worden.

6.

Dat bovendien dient benadrukt te worden dat de kans uitermate reëel is dat de beslissing tot ongegrondheid genomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen opnieuw zal vernietigd worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gelet op de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in gelijkaardige situaties.

Dat de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 dan ook als buitengewone omstandigheid dient aangemerkt te worden, gelet op het feit dat de medische situatie van de zoon van de eisers hen niet toelaat naar hun land van herkomst te reizen.

Dat een schending van artikel 3 E.V.R.M. reëel is bij een al dan niet tijdelijke terugkeer naar Wit-Rusland, aangezien er geenszins zekerheid is dat de zoon van de eisers aldaar de nodige zorgen en behandelingen zal kunnen krijgen.

7.

Dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen een humanitaire regularisatie betreft.

Dat, gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening dient gehouden te worden.

Dat de beoordeling van de verweerster reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze dient te gebeuren.

Dat vanuit het humanitaire standpunt rekening gehouden te worden met de belangen van het kind.

Dat de belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, in overweging dienen genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase.

Dat kinderen het recht hebben om in een stabiele leefomgeving op te groeien. Dat de zoon van de eisers in België is geboren, dat het Nederlands zijn moedertaal is en dat België zijn thuisland is. Dat de zoon van de eisers nog nooit in Wit-Rusland is geweest.

Dat kinderen het recht hebben zich te ontplooiën en te ontwikkelen.

Dat de zoon van de eisers naar school gaat in België.

Dat het terugsturen van de eisers naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, de stabiliteit in het leven van hun zoon doorbreekt.

Dat de scholing van het kind bijdraagt tot deze stabiliteit.

Dat een onderbreking van de scholing wel degelijk de belangen van het kind schaadt, waardoor verweerster minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten treedt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

“Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen.”

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

“Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind.”

Dat deze rechten in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven zijn.

Dat kinderen na een langdurig legaal verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten dienen te genieten.

Dat het kind daarnaast getraumatiseerd zal zijn door de afwijzing uitgaande van de Belgische autoriteiten, het land alwaar hij geboren is, school gelopen heeft en dat hij als zijn thuisland beschouwd.

Dat de verweerster de belangen van het kind met de voeten treedt. Dat aan de eisers niets kan verweten worden. Dat de eisers zich immers niet hebben genesteld in illegaal verblijf, aangezien zij op een rechtmatige wijze hun verblijfsprocedures hebben voortgezet en dat zij bijna zes jaar van de acht jaar ononderbroken verblijf legaal in België verbleven hebben.

Dat niet kan aanvaard worden dat de verweerster abrupt een einde maakt aan de stabiliteit van een kind, aangezien de verweerster de oorzaak is van het feit dat de eisers dermate lang in België hebben kunnen verblijven en dat de zoon van de eisers aldus zijn belangrijke eerste levensjaren in België heeft kunnen doorbrengen. Dat de verweerster haar verantwoordelijkheid dient te nemen.

8.

Dat hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden.

Dat benadrukt dient te worden, het weze herhaald, dat de integratie is ontstaan in een langdurige periode van legaal verblijf.

Dat de eisers bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld hebben als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken en dat de eisers hun verregaande integratie weliswaar zelf hebben gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik hebben gemaakt.

Dat de verweerster alle ingeroepen elementen apart heeft beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

Dat de verweerster niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout gaat (zie supra), doch ook de bal mislaat door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

Dat de verweerster in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze heeft geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

9.

Dat verweerster het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de eisers zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

“Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn. Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen”

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000) ; Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

Dat de rechten van het kind (cf. supra) evenzeer gewaardeerde rechten zijn als het recht op privé- en gezinsleven. Dat bijgevolg de rechten van het kind en de onafwendbare schending van deze rechten dient afgetoetst te worden van het doel dat verweerster wenst te bereiken – in casu het naleven van een formaliteit.

Dat de verweerster in de bestreden beslissing bovendien heeft aangestipt dat de verregaande integratie van de eisers weldegelijk het voorwerp kunnen uitmaken van een machtiging tot verblijf.

Dat aan een gezin met een jong schoolgaand kind vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus de stabiliteit die het kind alhier kent achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit, aangezien de kans wel degelijk reëel is, gelet op de persoonlijke situatie van de eisers, dat zij in aanmerking zullen komen voor een machtiging tot verblijf. De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte van de schending van de kinderrechten, de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.”

2.2. Artikel 3 van het verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en artikel 22bis GW voorzien dat het belang van kind de eerste overweging moet zijn bij het nemen van een maatregel. Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag voorziet dat ieder kind het inherente recht op leven heeft en dat de Staten die partij zijn bij het Kinderrechtenverdrag in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind waarborgen. Daargelaten de vraag of deze bepalingen rechtstreekse werking kan worden toegedicht, ziet de Raad niet in hoe de bestreden beslissing deze bepalingen zou veronachtzamen. Verzoekers hebben een aanvraag verblijfsmachtiging om humanitaire redenen ingediend waarbij ze alle argumenten konden naar voren brengen, m.i.v. deze die de belangen van hun kind betreffen en de verwerende partij heeft hierop geantwoord in de bestreden beslissing. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis GW houden niet in dat een positieve beslissing dient te worden getroffen als een aanvraag tevens kinderen aanbelangt en de Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing maakt dat het inherente recht op leven van een kind wordt geschonden of in welke mate de ontwikkeling van hun kind, zoals gegarandeerd door artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag, zou worden verhinderd. Deze bepaling houdt niet in dat de ontwikkeling van een kind slechts kan plaatsgrijpen in het land waar een aanvraag om verblijfsmachtiging wordt ingediend. Verzoekers tonen niet aan dat hun kind geen scholing en stabiliteit kan genieten en kennen in hun land van oorsprong. Er kan nog worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat verzoekers' kind wordt teruggestuurd, waaraan verzoekers de schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag koppelen, aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en er ook niet mee gepaard gaat. Door te poneren dat hun kind een trauma oploopt door de bestreden beslissing wordt evenmin een schending van de betrokken bepalingen aangetoond.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Dit is

in casu het geval. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de verwerende partij motiveert hierin klaar en duidelijk waarom de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van dit wetsartikel. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch het evenredigheidsbeginsel houden in dat de verwerende partij een afweging dient te maken *“tussen de ongemakken waarmee de eisers zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten”*, zoals verzoekers voorhouden in hun verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing voorts kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

2.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

2.6. Bij het beoordelen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan zich niet in de plaats stellen van de overheid en zelf een beoordeling gaan maken van de door verzoekers ter ondersteuning van hun aanvraag om verblijfsmachtiging aangevoerde elementen. Hij kan evenmin de opportuniteit van een beslissing gaan beoordelen. De Raad kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan en in dit verband oordelen of de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.7. De bestreden beslissing stelt, *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* Met deze overweging antwoordt de verwerende partij in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden in hun verzoekschrift wel degelijk klaar en duidelijk op hun vraag om de betrokken instructie toe te passen en toont zij aan dat zij met deze vraag rekening heeft gehouden. Het mogelijke gegeven dat het een stereotiepe motivering betreft betekent op zich niet dat de formele motiveringsplicht werd geschonden. Gelet op deze overweging kunnen verzoekers ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de criteria van de instructie niet zouden kunnen leiden tot een ontvankelijkheids- en gegrondheidsbeslissing, nu de verwerende partij uitdrukkelijk motiveert dat de criteria waarop zij zich beroepen niet meer van toepassing zijn ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State. De overweging is ook deugdelijk en pertinent. Verwerende partij heeft, zonder mathematisch toepassing te maken van de criteria die waren opgenomen in deze vernietigde instructie, de door verzoekers aangehaalde elementen die volgens hen rechtvaardigen dat zij worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op hun merites beoordeeld, zoals artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het voorschrijft.

2.8. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoekers alsnog de toepassing wensen van de instructie van 19 juli 2009 en meer bepaald van het criterium prangende humanitaire situatie, is dit niet dienstig. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partijen er zich niet op kunnen beroepen. Publieke verklaringen van beleidsverantwoordelijken en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de betrokken instructie alsnog wordt toegepast, kunnen niet tot een andersluidend oordeel leiden. De Raad niet kan toelaten dat via welke instructie dan ook van wanneer dan ook, bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of dat vrijstelling wordt verleend van de in dit artikel opgenomen verplichting om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst wordt ingediend. Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009 of welke andere gelijkaardige instructie dan ook. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.9. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33). Deze beginselen brengen niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, namelijk door op basis van de instructie van 19 juli 2009 aanvragen om verblijfsmachtiging af te handelen, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk erop na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Dezelfde vaststelling geldt voor het beginsel ‘patere legem quam ipsi fecisti’ waarop verzoekers zich tevens beroepen. Voorts bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekers niet in concreto aantonen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging van andere vreemdelingen in een gelijkaardige situatie wel ontvankelijk werd verklaard.

2.10. Met hun theoretisch betoog over het begrip 'buitengewone omstandigheden' tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij in casu het begrip anders heeft toegepast dan zoals ze het schetsen in hun verzoekschrift. Waar de verzoekende partijen de elementen die hun zaak kenmerken herhalen en de overtuiging zijn toegedaan dat deze wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen, dient te worden opgemerkt dat verzoekers met hun eigen kijk op hun zaak de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door hen aangehaalde buitengewone omstandigheden geenszins aan het wankelen kunnen brengen.

2.11. Verder wordt het verzoekers, in tegenstelling tot wat zij voorhouden in hun verzoekschrift, niet kwalijk genomen dat zij gedurende de periode dat zij in België verbleven de mogelijkheden tot integratie hebben gebruikt. De verwerende partij verduidelijkt in de bestreden beslissing wel waarom deze integratie, met inbegrip van de scholing van hun kind, in casu geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Zij stelt:

“De elementen van integratie – met name dat verzoekers sinds mei 2006 in België verblijven, dat zij Nederlandse en Franse taallessen hebben gevolgd, dat zij een huurcontract voorleggen, dat zij werkbereid zijn en dat verzoeker een opleiding heeft gevolgd, dat zij attesten voorleggen, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen – behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 22.05.2006, werd afgesloten op 28.06.2007 met de verwerping van het beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 24.11.2008 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in, die werd afgesloten op 11.12.2008 met een beslissing tot weigering van inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, hen diezelfde dag betekend. Verzoekers gaven geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 11.12.2008. Op 06.04.2009 dienden verzoekers een aanvraag conform artikel 9ter in waarna zij op 27.01.2010 in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde. Verzoekers waren ook hier op de hoogte dat dit verblijf hen slechts tijdelijk werd toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten. Op 22.11.2013 werd een ongegronde beslissing genomen. Ook de tweede aanvraag conform artikel 9ter van verzoekers, ingediend op 18.04.2012, werd onontvankelijk verklaard op 18.11.2013. Het feit dat verzoekers nog een beroepsprocedure lopende hebben, opent geen recht op verblijf aangezien deze procedures geen schorsende werking hebben. De duur van de asielpcedures – namelijk 1 jaar en 1 maand voor de eerste procedure en 2 weken voor de tweede procedure- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een regularisatieaanvraag, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Met betrekking tot de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Bovendien hebben verzoekers reeds twee maal een aanvraag conform artikel 9ter ingediend, die na onderzoek door onze diensten werden afgesloten met een negatieve beslissing.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het argument dat het Nederlands de moedertaal zou zijn van hun

zoon, kan om diezelfde reden niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid, aangezien verzoekers steeds geweten hebben dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten en zij dus zelf hun zoon tegen dit risico dienden te beschermen.”

Deze concrete motivering wordt door de verzoekende partijen niet weerlegd. Het feit dat zij deze integratie zouden hebben bewerkstelligd in hun hoedanigheid van asielzoeker en door hun medische regularisatieprocedure, doet hieraan geen afbreuk. Deze motivering is bovendien volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Voorts tonen verzoekers niet aan met welke elementen die de integratie betreffen geen rekening zou zijn gehouden en zij verduidelijken niet waarom de verwerende partij *“de bal mislaat door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen”*. Zij maken niet aannemelijk hoe de verwerende partij door *“het geheel van de omstandigheden”* te beoordelen volgens hen tot een andere beslissing zou zijn gekomen.

2.12. Verzoekers benadrukken dat zij op het ogenblik van het indienen van hun aanvraag legaal in België verbleven, ingevolge een ontvankelijk verklaarde aanvraag tot medische regularisatie. Het feit dat verzoekers op het ogenblik van het indienen van hun aanvraag legaal in België verbleven doet echter niet ter zake, aangezien de beoordeling van de buitengewone omstandigheden gebeurt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en niet op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c); RvS 7 mei 2013, nr. 223.428). Verzoekende partijen zijn het hiermee niet eens en betichten de verwerende partij van machtsmisbruik, maar zij maken hun bewering niet hard dat de verwerende partij hun aanvraag moedwillig zou hebben laten aanslepen opdat de omstandigheid die volgens verzoekers aanleiding zou gegeven hebben tot de ontvankelijkheid van de aanvraag, wegvalt.

2.13. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.14. Te dezen werpen de verzoekende partijen op dat een schending van artikel 3 van het EVRM voor hun zoon reëel is bij een terugkeer naar Wit-Rusland, nu het volgens hen geenszins zeker is dat hij daar de nodige zorgen en behandelingen kan krijgen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd dat de wetgever heeft voorzien in twee aparte procedures *“aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening”*. Nu de verzoekende partijen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op nuttige wijze voor hun belangen met betrekking tot de medische toestand van hun zoon hebben kunnen opkomen, wordt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aangetoond, te meer nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat niet wordt ingezien op welke wijze het verbod op foltering en menonwaardige of vernederende behandeling erdoor zou worden geschonden (cf. RvS 13 januari 2016, nr. 233.458). Het gegeven dat verzoekers' beroep tegen de beslissing van 22 november 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, ondertussen daadwerkelijk heeft geleid tot een vernietiging van deze beslissing door de Raad bij arrest nr. 186 011 van 27 april 2017, maakt niet dat de bestreden beslissing, die zoals gezegd geen verwijderingsmaatregel bevat, dient te worden vernietigd.

2.15. In zoverre de schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, dient nogmaals te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt. Bovendien betreft de beslissing het volledige gezin, zodat deze geen aanleiding geeft tot een breuk van de gezinsbanden. Voor het overige maken de verzoekende partijen geen inbreuk op hun privéleven aannemelijk. Zij beperken zich tot het verwijt dat er geen afweging zou zijn gebeurd tussen de gevolgen voor het gezin

en het doel dat de verwerende partij nastreeft. Een privéleven dat werd ontwikkeld in het kader van precaire procedures, zoals een asielprocedure en de procedures tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet kan alleszins geen aanleiding geven tot een positieve verplichting voor de verwerende partij om dit privéleven te honoreren met een verblijfsmachtiging. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA